

- मान्यताप्राप्त स्वास्थ्यकर्मकों को सिफारिसबाट मात्र औषधि प्रयोग गरौं,
- औषधिको प्रयोग सम्बन्धमा पूर्ण जानकारी लिऔं,
- गर्भवती भएमा सो बारेमा स्वास्थ्यकर्मकसँग सल्लाह गरेर औषधि प्रयोग गरौं,
- औषधि बालबच्चाको पहुँचबाट टाढा राखौं,
- औषधि प्रयोग गर्दा जिउ चिलाएमा, छालामा डाबरहरू आएमा, स्वास फेर्न नजोड भएमा वा यस्तै अन्य लक्षण देखा परेमा तत्काल नजिकैको स्वास्थ्य संस्था वा चिकित्सकसँग परामर्श गरौं

भापाकी एक बालिकासहित १२ जनाको मृत्यु

कन्काई वडा नम्बर ३ सुरुङ्गा बस्ने

सम्पादकीय

राउटेलाई जोगाऊ

राउटे समुदायका ज्येष्ठ सदस्य ७५ वर्षीय नन्दाराम शाहीको हृदयघातका कारण निधन भएको छ ।

केही समयअघि सुर्खेतको वीरेन्द्रनगर-११ चन्दनपुरबाट बसाईं सरेर लेकबेंसी नगरपालिका-१० भुप्राखोला बसोबास गरिरहेका शाहीको बिहीबार बिहान ९:३०बजे निधन भएको राउटे समुदायमा कार्यरत लालबहादुर खत्रीले जानकारी दिए । राउटेहरू लोपोन्मुख आदिवासी हुन् । खस आर्य समुदायका पिछडिएको यो जातिले कर्णाली प्रदेशका पहाडी जिल्लामा फिरन्ते जीवन बिताउँदै आएको छ । उनीहरू खस भाषा बोल्छन्, हिन्दु धर्म मान्छन् । नेपाली भाषा पनि राम्रोसँग बोल्न र बुझ्न सक्छन् । स्थायी बसोबास र खेतीपाती नगर्ने राउटे बाँदर तथा अन्य जङ्गली जनावरको सिकार गर्ने र कन्दमूल, फलफूल, अन्नपात र अन्य वनस्पति खाएर जीविका चलाउने गर्छन् । उनीहरू पानी नजिक भएको पहाडी जङ्गल र समथर जमिनमा बस्न रुचाउँछन् । उनीहरू मुख्य रूपले सल्यान, सुर्खेत, जाजरकोट र दैलेखका जङ्गली क्षेत्रमा विचरण गर्छन् । फिरन्ते जीवनशैली भएका राउटे विभिन्न जङ्गलमा बसाईं सदै बस्ने गर्छन् । उनीहरू परम्परागत काठका कोसी, मदुस, आरीलगायतका सामग्री बनाई अन्नपातसँग साटेर जीविका गर्छन् ।

दिनभर काठका सामग्री निर्माण गर्नु, बाँदरको सिकार गर्नु, माग्नका लागि नजिकका गाउँमा पुग्नु उनीहरूको दिनचर्या हो । कर वा तिरो तिरेर, खेतीपाती गरेर, गाउँमा बस्नु र अर्काको सित्तैमा खानुलाई अपराध सम्झन्छन् । बाटो लागेपछि पछाडि फर्केर खोला वा तालको पानी खाँदैनन्, मूलको पानी मात्र खान्छन् । सम्पत्तिका रूपमा यिनीहरूसँग पकाउने भाँडा, दाउरा काट्ने र सिकार गर्ने केही हतियार मात्र हुन्छ । बसेको ठाउँमा कुनै सदस्यको मृत्यु भएमा तत्काल त्यो ठाउँ छाड्नुपर्ने राउटेको चलन छ । यसले गर्दा उनीहरू एकै ठाउँ बस्न सक्दैनन् । सदस्य मर्नेबित्तिकै त्यस ठाउँलाई अशुभ ठानेर उनीहरू नयाँ ठाउँको खोजीमा हिँड्छन् । त्यस्तै बसेको ठाउँमा असुरक्षा महसुस भयो भने पनि उनीहरू बसाईं सर्छन् ।

राउटेहरूको हक, अधिकारको रक्षा तथा सुरक्षा प्रदान गर्न सरकारीस्तरमा विभिन्न प्रयास हुँदै आएको छ । अहिले कर्णाली प्रदेश सरकारले ‘राउटे कोरिडोर’ बनाउने योजना बनाएको छ । बसोँदेखि राउटे बस्दै आएका मुख्य स्थान पहिचान गरेर उनीहरूलाई अस्थायी रूपमै आवास, शिक्षा, स्वास्थ्य, सुरक्षालगायतको सेवा प्रदान गर्न ‘राउटे कोरिडोर’ बनाउन लागिएको हो । अहिले राउटे समुदाय सुर्खेतको लेकबेंसी नगरपालिका-१० को भुप्राखोलामा बस्दै आएको छ । कर्णाली प्रदेशको सामाजिक विकास मन्त्रालयले चालु आर्थिक वर्षमा राउटे हिँडडुल गर्ने क्षेत्रलाई राउटे कोरिडोर बनाउने तयारी गरेको छ ।

• डा. प्रकाशकुमार श्रेष्ठ

योजनाबद्ध विकासको सबैभन्दा बलियो र सञ्चालित मोडल सोभियत संघबाट सुरु भएको मानिन्छ । सन् १९२८ मा सोभियत संघले पहिलो पञ्चवर्षीय योजना लागु गर्‍यो । यसको मुख्य उद्देश्य देशलाई तीव्र गतिमा औद्योगिकीकरण गर्नु र कृषि क्षेत्रलाई सामूहिकीकरण गर्नु थियो । यसैबाट प्रेरित भएर चीन, पूर्वी युरोपका धेरै देशलगायत अन्य समाजवादी र साम्यवादी राष्ट्रहरूले पनि योजनाको मोडल अपनाए । सन् १९५१ मा भारतले योजना आयोग स्थापना गरी पहिलो पञ्चवर्षीय योजना लागु गर्‍यो । त्यस्तै चीनले सन् १९५३ देखि योजनाबद्ध विकास सुरु गर्‍यो ।

विसं २०१३ मा योजनाबद्धको विकासको प्रयास हुँदा नेपालमा रणगाशसन समाप्त भई राजतन्त्रसहितको बहुदलीय व्यवस्था थियो । तत्पश्चात् २०१७ साल निर्दलीय पञ्चायती व्यवस्था सुरुवात भयो । २०४७ साल पुनः संवैधानिक राजतन्त्रसहितको बहुदलीय व्यवस्था, २०६५ मा गणतन्त्र र २०७२ पछि संघीय गणतान्त्रिक राजनीतिक व्यवस्था छ । नेपालमा राजनीतिक परिवर्तन छिटो छिटो भए पनि योजनाबद्ध विकासको कार्यले भने निरन्तरता पाएको छ । अझ अहिले सात वटै प्रदेशमा प्रदेश (नीति तथा) योजना आयोग रहेका छन्, जसले प्रादेशिक स्तरका योजना तर्जुमा गर्न थालेका छन् । अहिले एकै पटक सात वटा प्रादेशिक योजना र एउटा केन्द्रीय योजना कार्यान्वयनमा छ । नेपालको आर्थिक वृद्धिदर औसतमा चार प्रतिशतको आसपासमा मात्र छ ।

१९६० देखि २०२४ सम्मको अवधिमा नेपालको औसत आर्थिक वृद्धिदर ३.८ प्रतिशत, भारतको ५.२ प्रतिशत, चीनको ७.९ प्रतिशत र दक्षिण कोरियाको ७.० प्रतिशत कायम रह्यो । आर्थिक वृद्धिदर मात्र होइन अन्य विकासका सूचकमा पनि नेपाल यी देशभन्दा धेरै पछाडि छ । विगतका पन्ध्र वटा योजनालाई फर्केर हेर्दा तीन वटा योजनामा मात्र लक्ष्यभन्दा बढी आर्थिक वृद्धि दर भएको देखिन्छ । छैटौँ योजनाले ४.३ प्रतिशतको आर्थिक वृद्धिको लक्ष्य

लिएकोमा ४.४ प्रतिशत र सातौँ योजनाले ४.५ प्रतिशतको आर्थिक वृद्धिको लक्ष्य लिएकोमा ४.९ प्रतिशत हासिल गरेको थियो । पछिल्लो चौधौँ त्रिवर्षीय योजनाले ७.२ प्रतिशतको आर्थिक वृद्धिको लक्ष्य लिएकोमा ७.४ प्रतिशत हासिल भएको थियो । २०७२ को महाभूकम्पपछिको पुनर्निर्माणले गर्दा उक्त आर्थिक वृद्धिदर हासिल भएको हो । त्योबाहेक १० वटा आवधिक योजनाले लक्ष्य अनुरूप आर्थिक वृद्धि हासिल गर्न सकेनन् । पहिलो र दोस्रो योजनाको यससम्बन्धी तथ्याङ्क उपलब्ध भएको पाइँदैन ।

विसं २०१३ को तुलनामा आर्थिक विकासको सबै सूचकमा नेपाल अगाडि बढेको छ । पहिलो योजना सुरु हुँदा नेपालको ९८ प्रतिशतभन्दा बढी राष्ट्रिय उत्पादन कृषि क्षेत्रको मात्रै थियो । त्यतिखेर पाँच किमी मात्र पक्की सडक थियो, साक्षरता दर पाँच प्रतिशतभन्दा कम थियो । ५०० किवा मात्र विद्युत् उत्पादन थियो । औसत आयु करिब ३६ वर्ष मात्र थियो । यी सूचकमा हाल उल्लेख्य सुधार भएको छ । यसमा पक्कै पनि योजनाले सकारात्मक भूमिका खेलेका छन् । अझै एक चौथाइ जनसंख्या असाक्षर छन्, अझै सबै ठाउँमा बिजुली, खानेपानी पुगेको छैन । औसत आयु विकसित देशको तुलनामा धेरै कम छ ।

योजना असफलताका कारण

नेपालमा विकासको गतिमा अगाडि बढे पनि छिमेकी देशको तुलनामा कमजोर रहनुका केही कारण देहाय अनुसार लिन सकिन्छ ।

भूपरिवेष्टिता :यसले गर्दा नेपालले विकासका थुप्रै कठिनाइ भोगिरहेको छ । खास गरी समुद्रसँगको पहुँच नरहेकाले नेपालको वैदेशिक व्यापार महँगो पर्ने गरेको छ । त्यसमा पनि निर्यात गर्न अझ महँगो पर्ने गरेको छ । पछिल्लो समय तीव्र आर्थिक वृद्धि दर हासिल गरेका देशले खास गरी निर्यात बढाएर नै आर्थिक वृद्धिदर बढाउन सफल भएका हुन् । नेपालको निर्यात भने सदैव कमजोर छ । ठुला जनसंख्या भएका छिमेकी देशले ठुलो स्तरमा कम लागतमा उत्पादन गर्ने गरेकाले यी देशको उत्पादनसँग प्रतिस्पर्धा गर्न गाह्रो छ । त्यसमा पनि भारतले नेपालको निर्यातमा विभिन्न कर एवं गैरकर व्यवधान लगाउने गरेको छ । नेपालको निर्यात कमजोर तर आयात उल्लेख्य छ भौगोलिक विकटता : नेपालको ८३ प्रतिशत

भूभाग हिमाल र पहाड रहेको छ जहाँ भौतिक पूर्वाधारको निर्माण महँगो र कठिन छ । यस्तो स्थानमा उत्पादन र यातायात लागत उच्च रहने गरेको छ । समथर भूभाग कम छ । उतरतर्फको भौगोलिक विकटताले गर्दा नै चीनसँगको वैदेशिक व्यापारको अंश भारतको भन्दा धेरै कम छ । जलवायु परिवर्तनसँगै बर्सेन पहाडी भूभागमा जाने बाढी पहिरोले भौतिक पूर्वाधारलाई नोक्सानी पुर्‍याउने गरेको छ । यसले गर्दा पनि आर्थिक वृद्धिदर बढाउन सहज छैन ।

कमजोर सुरुवाती अवस्था : योजनाबद्ध विकासको सुरुवात गर्दा कमजोर अवस्थाले गर्दा पनि विकासको दर कम भयो । नेपाल कसैको उपनिवेश नभई सदैव स्वतन्त्र राष्ट्रका रूपमा रह्यो । माथि तुलना गरिएका छिमेकी देशमध्ये चीन र दक्षिण कोरिया जापानको र भारत बेलायतको उपनिवेशको रूपमा रहेका थिए । उपनिवेश गराउने देशले विभिन्न किसिमले आर्थिक शोषण गरे पनि भौतिक पूर्वाधार र आर्थिक उत्पादनको सन्दर्भमा यी देशमा केही आधारशिला निर्माण गरेका थिए । शासन र प्रशासन चलाउने प्रणालीको व्यवस्था गरेका थिए । शिक्षा, स्वास्थ्य र औद्योगिक उत्पादनको आधार बनाएका थिए । देश स्वतन्त्र हुन आर्थिक रूपमा पनि स्वतन्त्र हुनु पर्छ भन्ने मान्यताले स्वतन्त्रता पछि गर या मरको लक्ष्य लिएर आर्थिक विकासमा लागेको देखिन्छ । यस किसिमको भावना औपनिवेशिकता अनुभव नगरेको नेपालमा बढ्न सकेन । यसले गर्दा पनि योजनाको कार्यान्वयन प्रभावकारी हुन सकेन ।

राजनीतिक अस्थिरता : योजनाबद्ध विकास सुरु गरेपछि राजाको प्रत्यक्ष शासन रहेको पञ्चायत कालमा केही राजनीतिक स्थिरता थियो । त्यतिखेर विकासका आधारभूत काम सुरु भएको पनि देखिन्छ । केही कलकारखाना स्थापना, ठुला राजमार्ग निर्माण सुरुवात, शिक्षा र स्वास्थ्य सेवा विस्तार भएको देखिन्छ । कार्यगत क्षमताको अभाव, भौगोलिक कठिनाइ, र पर्याप्त वित्तीय साधनको अभावमा त्यो समयमा आर्थिक वृद्धिले त्यति गति लिएन । पञ्चायतपछिको बहुदलीय व्यवस्थाको सुरुवातसँगै उदारीकरण, बजार र निजी क्षेत्रको विकासलाई प्राथमिकतामा राखियो । राजनीतिक अस्थिरताको सुरुवात भयो । कुनै पनि निर्विवाचित सरकारले पाँच वर्षको पूर्ण काल सम्पन्न गरेको पाइँदैन । २०५२ सालदेखि एक दशक लामो सशस्त्र द्वन्द्वबाट देश गुर्जियो । सशस्त्र द्वन्द्वपछि शान्ति प्रक्रियासँगै सङ्घीय गणतान्त्रिक देश भए पनि

राजनीतिक स्थिरता कायम हुन सकेको छैन । छिटो छिटो सरकार परिवर्तन हुने, त्यो सँगै कर्मचारी सयन्त्रमा परिवर्तन हुने गरेको छ । यसले गर्दा विशिष्टीकरण र क्षमता विकास हुन सकेको छैन । राजनीतिक अस्थिरतासँगै उच्च राजनीतीकरणले गर्दा सरकारी संस्थान, संस्थाहरू र समग्र सरकारी सयन्त्र कमजोर भएको अवस्था छ । यसले गर्दा बजेट र योजना कार्यान्वयन कमजोर छ ।

कमजोर संस्थागत क्षमता : योजना तथा बजेट तर्जुमा र कार्यान्वयनको लागि दरिलो संस्थागत संरचना र क्षमता चाहिन्छ । नेपालको सन्दर्भ संस्थाहरूको संस्थागत क्षमता कमजोर रहेको छ । छिटो छिटो भइरहने सरूवाले गर्दा सरकारी कर्मचारीमा विशिष्टता र संस्थागत सम्झनाको कमी छ । पर्याप्त तलब सुविधा नहुँदा काम प्रति उत्प्रेरणा कमजोर रहेको छ । दण्ड र सजायको उपयुक्त व्यवस्था नहुँदा सरकारी संयन्त्रले प्रभावकारी काम गर्न सकेको पाइँदैन । सही मान्छे सही ठाँउमा भन्दा पनि पछिल्लो समय राजनीतिक आस्थाका आधारमा छनोट र पदस्थापन हुँदा कार्यसम्पादन स्तर कमजोर रहन गएको छ । मेरिटोक्रेसी नहुँदा धेरै क्षमतावान् युवा बिदेसिएको स्थिति छ । उपयुक्त जनशक्ति र संस्थागत क्षमताबिना बजेट र योजनाको कार्यान्वयन प्रभावकारी हुन सक्दैन ।

अबको बाटो

नेपालले समयमा नै योजनाबद्ध विकासको सुरुवात गरे पनि आर्थिक विकासको गतिले तीव्रता पाउन सकेन । हामीसँगै योजनाबद्ध विकास सुरु गरेका चीन, दक्षिण कोरिया र भारतभन्दा नेपाल आर्थिक विकासमा धेरै पछाडि परिरहेको छ । यस्तो स्थितिमा नेपालले कसरी आर्थिक वृद्धि हासिल गर्ने भन्ने विषयमा गहिरो बहस र विश्लेषण हुनु जरुरी छ ।

(क) भूपरिवेष्टित अवस्था र छिमेकी देशले दिने विभिन्न व्यवधानको अवस्थामा उत्पादनमूलक वस्तु उत्पादन गरेर निर्यातबाट धेरै फाइदा लिन सक्ने अवस्था कम रहेकाले सीमारहित ढङ्गले निर्यात गर्न सकिने सूचना प्रविधि सेवामा बढी ध्यान दिनुपर्ने आवश्यकता छ । यसका लागि चाहिने पूर्वाधार र जनशक्ति उत्पादनमा लाग्नु पर्छ ।

(ख) बढीभन्दा बढी पर्यटक नेपालमा भित्र्याउन सकिएमा आन्तरिक अर्थतन्त्र माग बढ्ने हुन्छ । तसर्थ, पर्यटक भित्र्याउने

रणनीति अवलम्बन गर्नुपर्ने र यसका लागि चाहिने पूर्वाधार निर्माण गरिनु पर्छ ।

(ग) गैरआवासीय नेपालीको सञ्जाल विस्तार भएको सन्दर्भमा तिनीहरूको लगानी प्रवर्धन र स्वदेश आगमनलाई उत्प्रेरित गर्दै उनीहरूको सिप ज्ञानको सदुपयोग गर्नु पर्छ ।

(घ) योजनाहरू महत्वाकांक्षी नबनाई वास्तविकताको आधारमा बनाउनु जरुरी छ । राजनीतिक पहुँचको आधारमा भन्दा उच्च प्रतिफल दिने आयोजनाको छनोट र प्रभावकारी कार्यान्वयन हुनु आवश्यक छ ।

(ङ) उत्पादन लागत कम गरी आयात प्रतिस्थापन गर्नुपर्ने आवश्यकता छ । निर्यात बढाउन नसके पनि आयात कम गर्न सकिएमा आन्तरिक उत्पादन र रोजगारी बढ्ने हुन्छ ।

(च) कार्य सम्पादन बढाउन संस्थागत क्षमता बढाउने, राजनीतिक अस्थिरताबिचमा पनि सुशासन र प्रशासनिक स्थिरता कायम गर्नु जरुरी छ । यसका लागि राजनीतिक पार्टीहरूबिच न्यूनतम समझदारी कायम गर्नु जरुरी छ ।

(छ) योजना आयोग जस्ता संस्थालाई पर्याप्त प्रावधिक जनशक्ति र स्वायत्ततासहित आयोजना र परियोजनाको विकास र कार्यान्वयनको प्रभावकारी अनुगमन गर्ने क्षमता बढाउनु पर्छ ।

(ज) छिटो छिटो राजनीतिक परिवर्तन भए पनि राजनीतिक स्थायित्व कायम हुने स्थिति छैन । सरकारमा जान चुनाव जित्नुपर्ने, चुनावका लागि ठुलो धनराशि खर्च गर्नुपर्ने, चुनाव जितेपछि गरेको खर्च उठाउनुपर्ने दबाबले अपेक्षित ढङ्गले सुशासन कायम हुन नसकेको र भ्रष्टाचारका गतिविधि हुने गरेको पाइन्छ । यसले गर्दा सीमित वित्तीय साधनको कुशल विनियोजन र सही ढङ्गले पूर्वाधार निर्माण हुन सकेको छैन । यसमा सुधार गर्नुपर्ने आवश्यकता छ ।

(फ) मानवीय पुँजी निर्माणलाई जोड दिनु आवश्यक छ । मेरिटोक्रेसी कायम गरिनु पर्छ । भौतिक निर्माण, त्यसमा पनि जथाभावी सडक निर्माणको कामलाई रोकेर उत्पादन प्रोत्साहन गर्ने गरी भौतिक पूर्वाधार निर्माण हुनु जरुरी छ ।

कर्मठ जनशक्ति युवा

दिनु पर्छ ।

सरकारले शिक्षामा सुधार गरी विद्यालय तह (कक्षा ८ देखि) र विश्व विद्यालय तहसम्म उद्यमशील शिक्षा प्रणाली लागु गर्नु पर्छ । माध्यमिक विद्यालयदेखि विश्वविद्यालयतहसम्मका युवा केन्द्रित प्रविधि अन्वेषण केन्द्र खोली विद्यार्थीलाई स्थानीय समुदायमा आधारित गतिविधिमाफर्त दिगो

विकास गर्न सघाउनु पर्छ । संस्थात्मकभन्दा गुणात्मक हिसाबले सरल र सहज तरिकाले ग्रामीण/सहरका युवा उद्यमीलाई उनीहरूको चाहनाबमोजिमको व्यवसायलाई लक्षित गरेर बिनाभेदभाव सक्दो सहूलियत कर्जा लगानी व्यवस्था गर्नु पर्छ ।

स्वदेशमै रोजगार कार्यक्रम सिर्जना गरी युवा जनशक्तिको ज्ञान, सिप र चाहनाबमोजिमको रोजगारमा परिचालन गर्ने व्यवस्था गर्नु पर्छ । यसका लागि अविलम्ब उद्यमशील विश्व विद्यालयको स्थापना गरी उद्यमशील शिक्षा प्रवर्धन गर्न भारत, चीन, बेलायत, जापान, कोरियालगायतका मुलुकमा जस्तै उद्यमशील शैक्षिक संस्थालाई परिचालन गरी स्वदेशमै उद्यमशीलसम्बन्धी पाठ्यक्रम तर्जुमा/लागु गराउनु पर्छ । देशको खेतीयोग्य जमिनलाई घरघरेरीमा परिणत गर्न कडाइका साथ रोक

लगाउनु पर्छ । युवालाई बेङ्क तथा वित्तीय संस्थाबाट बिनाधितो सहूलियत ब्याजमा कर्जा प्रवाह गरी अन्नबाली र उद्यमशील व्यवसाय (कपास खेतीबाट उत्पादित व्यवसाय, सिपौ खेती गरी मोती र यसका गहनाको व्यवसाय, केराको फाइबरबाट उत्पादित भोला, पर्दा, कागजका सामग्री, स्थानीय सामुदायिक सांस्कृतिक कपडा उत्पादन) जस्ता साना तथा मझौला उद्यम सुरु गर्न नवप्रवर्तन र प्रतिस्पर्धाको आधारमा युवालाई सुरु पुँजी उपलब्ध गराउनु पर्छ । उत्पादित वस्तुको बजारीकरणका लागि ‘ हाम्रै उत्पादन हाम्रै उपभोग’ अभियान चलाई स्थानीयस्तरमै खपत गराउने र बाँकी रहेका उत्पादन विदेशतिर निर्यात व्यवस्था गरिनु पर्छ । यसका लागि मुलुकका विश्वविद्यालयलाई उद्यमशील विश्व विद्यालयमा रूपान्तरण गरी उद्यमसँगको सहकार्यमा शिक्षाको पाठ्यक्रम परिवर्तनदेखि भौतिक संरचना, दरबन्दी मिलान जस्ता पूर्वाधार स्थानीय तहमै विकास गर्नु पर्छ ।

दिगो विकास लक्ष्य हासिल गर्ने सिलसिलामा युवालाई परिचालन गर्न देशका नीति निर्माता, सामुदायिक नेता तथा युवाबिच बहस पैरवी तथा सहकार्यका लागि सहजीकरण गर्नु पर्छ । नेपालमा अध्ययन नहुने विषयमा मात्र विदेशमा पढ्न स्वीकृति दिनु पर्छ । देशका पुराना उद्योगलाई सञ्चालन गरी रोजगारी सिर्जना गर्नु पर्छ साथै वैदेशिक रोजगारीमा जान स्वीकृति दिने प्रक्रिया कडा बनाउनु पर्छ ।

तपाईं जहाँ भएपनि
प्रतिदिन दैनिक तपाईंसँगै

ताजा र विश्वसनीय खबरको लागि

लगइन गर्नुहोस

www.pratidindaily.com

गंगाराज अर्याल

सन् २०३० सम्ममा दिगो विकास लक्ष्य हासिल गर्ने सिलसिलामा मुलुक/समाजका युवा साहसी, उत्पादनशील, सिकाइमा अन्बल र राष्ट्रनिर्माणका प्रमुख स्रोत मानिन्छन् । युवा जनशक्ति देशको राजनीतिक, सामाजिक तथा सांस्कृतिक रूपान्तरण/परिवर्तनको संयोजक एवं राष्ट्रको अमूल्य सम्पति हो । प्रायः सक्रिय, शिक्षित तथा कर्मठ जनशक्तिको पर्याय युवा समूहले विश्व अर्थव्यवस्थामा बढ्दो दबाव राखेको हुन्छ । युवा कार्यरत मुलुकबाट पठाएको रेमिट्यान्सले देशको अर्थतन्त्रमा महत्वपूर्ण सघाउ पुगेको छ ।

भ्रष्टाचार निमिट्ट्यान पारी सुशासन, आर्थिक समृद्धि र मातृभूमिको सुरक्षामा युवालाई जुटाउन सकिन्छ । वास्तवमा देशको बागडोर युवालाई सुम्पन सकेमा मात्र देश समृद्ध बन्न सक्छ । यसका लागि युवालाई बेलायत र युरोपमा बढी प्रयोगमा आएको उद्यमशील शिक्षा सिकाउन सकिन्छ, उद्यमशील शिक्षाले उद्यमशील संस्कृतिको सिर्जना गरी सम्भावित उद्यमीलाई पहिचान गर्न, उद्यमशील मानसिकता बढाउन र आत्मविश्वास बढाउन मद्दत पुर्‍याउँछ । फलस्वरूप युवाले स्वदेशमै

उद्यमशील र औद्योगिक शिक्षा हासिल गरी देशको काँचुली फेर्न सघाउँछन् । अन्तर्राष्ट्रिय श्रम सञ्जठनका अनुसार पाँच जनामध्ये दुई युवाले काम पाइरहेका छैनन् । महत्वाकांक्षा बढी हुने, अभिभावकको प्रस्तावमा सहमत नहुने, घरपायक र रोजेको काम नपाउनाले गाउँबाट सहर, अनि विदेश रोज्ने अभ्यासले देश रितिएको छ । विकासोन्मुख देशमध्ये नेपालले सामना गर्नु परेको ठुलो चुनौती नै बेरोजगारी हो । विद्यालय तह (कक्षा ८ देखि) र विश्वविद्यालय तहसम्म उद्यमशील शिक्षा प्रणाली लागु गर्न सकिएको छैन । देशको ८० प्रतिशतभन्दा बढी जनसंख्या कृषिमा आधारित भए पनि जमिन बर्जर छ वा घरघरेरीका लागि टुक्र्याइएको छ तर कृषिमा परिचालन गर्न सकिएको छैन ।

आज सुन्दर पहिरनले व्यक्तित्वमा निखारता ल्याउनेछ । जोशजोर्गर र हिम्मत पनि कला र गस्को प्रभाव बढ्नेछ । वैदेशिक कार्य पनि अधि बढ्नेछ ।